

De bemoeizorg krijgt het druk

Minister Schippers is bezig het paard achter de wagen te spannen bij de geestelijke gezondheidszorg aan juist de meest kwetsbare doelgroep. Een doelgroep die geen geld en geen keuze heeft, maar voor wie hulp noodzakelijk is.

De minister wil de alsmat stijgende kosten in de GGZ terugdringen door een eigen bijdrage van € 200 euro in te stellen. Het is een poging om de alsmat groeiende vraag naar professionele hulp vanuit de geestelijke gezondheidszorg in te dammen. Terecht dat hier paal en perk aan wordt gesteld. De psychiatrie is niet in staat om alle vragen bij lichte psychische klachten te beantwoorden, en wanneer mensen daar dan toch hulp bij willen hebben, mogen ze er iets voor hebben. Het biedt de mensen een keuze: wel of niet naar de psychiater. Prima voor mensen die in staat zijn deze keuze te maken en daarbij het geld hebben om dat te doen.

Hier speelt een groot gevaar dat de minister blijkbaar voor lief neemt. Dit probleem speelt met name bij mensen die om welke reden dan ook geen hulp vragen en deze dringend nodig hebben. Cliënten die zelf niet merken dat ze in de war zijn, die zichzelf verwaarlozen en het nut van hulp niet inzien, die zich schamen om hulp te vragen of vanwege een vervelende ervaring de GGZ, de rug toekeren. Het zijn mensen met complexe problemen die zelf niet in staat zijn hier verbetering in aan te brengen.

Tot nu toe heeft de bemoeizorg of openbare geestelijke gezondheidszorg (OGGZ) zich ingezet voor deze groep cliënten. Uiteindelijk slagen we er vanuit de OGGZ in om de meeste mensen te verleiden hulp te aanvaarden. De meeste van deze mensen beschikken niet over geld. Sterker nog, door hun problemen zijn ze in de financiële problemen geraakt, dat vervolgens weer negatief werkt op hun geestelijke toestand. Waar we nu nog slagen om deze mensen in zorg te krijgen, zal dat straks niet of veel moeilijker gaan lukken omdat ze de eigen bijdrage niet kunnen betalen.

Een andere groep die nu nog zelf om hulp vraagt, gaat door de maatregel van de minister buiten beeld raken. Het zijn mensen die ernstige psychische problemen hebben en het nu met steun van de hulpverlening net redden. Vaak gaat het om cliënten en gezinnen die nauwelijks geld hebben en vaak met hulp van schuldhulpverlening het hoofd boven water weet te houden. Straks moet er voor die hulp betaald worden en moeten ze een keuze maken tussen kleding voor de kinderen kopen of de hulp aanhouden. Dit is geen keuze. Het gevolg zal zijn dat de problemen zich opstapelen en de OGGZ in beeld komt. Over kostenbesparing gesproken!

Hoe begrijpelijk het ook is dat de minister de toenemende vraag naar GGZ-hulp wil terug dringen, het is het paard achter de wagen spannen wanneer het de meest kwetsbare doelgroep betreft.

Harrie Meijerink
Gerard Lohuis
Cora Brink
Namens het Landelijk Platform OGGZ